Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VIII * nr. 20 (476) miercuri 7 martie 1956 * 4 pag. 15 bani

Cîntecul mamei

Elena Dragoș

Mamă, cînți atîta de frumos
Glasul tău e caldă mîngîiere
Curge limpede și unduios,
Ca un rîu purtat de-o adiere,

Cîntul tău topește lungi zăpezi,
Ne aduce flori și primăvara,
Și ne spune cum prin codri verzi
Sprintenă, aleargă căprioara.

Mă îndeamnă țara să-mi iubesc,
Frumusețile-i fără de număr,
Și la toate cîte se clădesc,
Să pun și eu umărul meu tînăr,

Mamă, cînți atîta de frumos,
Glasul tău e caldă mîngîiere,
Curge limpede și unduios
Ca un rîu purtat de-o adiere

Cîntul tău pe omul cel cinstit
Pacea să o apere, îl cheamă,
Hai, îngînă-ți cîntecul iubit,
Să-l audă întreaga lume, mamă.

8 MARTIE Ziua Internațională a Femeii

Pe care s-o aleagă? Florile toate îl ispitesc cu feluritele lor înfățișări și tonuri delicate. Dar pînă la urmă, Constantin, eroul nostru, se va decide.
...Iar mîine-n zori, Alexandrina Busuioc, mama lui Costantin va găsi pe măsuță un buchet plăpînd și primăvăratec: darul fiului.

„Lecții desenate"

Ora de istorie se terminase de mult. Dar gîndurile Anișoarei se mai plimbau încă prin castelul feudal pe care îl descrisese tovarășul profesor. Îi vedea zidurile puternice, curtea prin care treceau soldați îmbrăcați în zale, canalul acela adînc și lat peste care se arunca un pod mobil.

— Cum o fi oare un pod mobil? o întrebă pe colega ei, Petruța.

— Nu știu, să ne uităm în carte, îi spuse ea.

Fotografia din carte era mică și nu se vedeau destul de clar toate părțile castelului.

— Știi ce? Am să măresc pentru ora viitoare desenul ăsta, zise Anișoara.

Și chiar în pauza aceea s-a dus la tovarășul profesor să-i ceară cîteva lămuriri.

Lucrînd cu migală, în cîteva după amiezi, Anișoara a „zidit" un castel de toată frumusețea, pe care îl atîrnă pe peretele clasei, înainte de începutul orei de istorie. Cu ajutorul acestui desen și-au putut da seama toți cum arată un castel feudal.

Dar Anișoara nu e singura care a venit cu desenul ei în ajutorul înțelegerii lecției. Cei din clasa a V-a s-au „plimbat" prin statele orientului antic, ajutați de harta lucrată de Leonte Maria, au văzut unde era așezat statul persan. Pe harta lucrată de Georgeta Vațlavec, au umblat pe urmele Taipinilor răsculați între anii 1852—53, oprindu-se îndeosebi în principalele regiuni ale răscoalei: Nanking, Sanghai.

Și la lecțiile de geografie, elevii Școlii de 10 ani din Mărășești se folosesc de materiale didactice confecționate de ei.

Gheorghiu Vintilă și Teodoru Dumitru din clasa a VII-a au lucrat o hartă care reprezintă împărțirea teritorială a țării noastre. La lecția despre zonele climaterice au folosit desenul Elenei Vlădescu.

Au lucrat planșe și pentru limba romînă și ilustrații din operele scriitorilor. Desenul viu colorat al Georgetei Vațlavec e o ilustrație la „Somnoroase păsărele", poezia lui Mihail Eminescu. Au și o gazetă de perete la care apar poezii, povestiri create de copii în legătură cu cele învățate.

Dar tot ce au lucrat pînă acum le ajută nu numai la pregătirea lecțiilor, dar le ajută și la pregătirea temeinică pentru examenele ce se apropie.

Irina RADULIAN

Ce-a pățit Gheorghiță

Intrînd în curtea școlii, într-una din dimineți, am găsit mare hărmălaie. Fetele din clasa I-a făcuseră cerc în jurul unui băiat și strigau care de care cît le ținea gura. Ce spuneau nu înțelegeam din cauza gălăgiei. Cînd m-am apropiat, l-am văzut pe băiat zbătîndu-se din toate puterile să iasă din cerc, dar fetele nu-l lăsau de loc.

Curînd am aflat ce se petrecuse. In ziua aceea, Constantin Gheorghe a venit cu mîinile murdare și ghetele, necurățate la școală. Observînd acest lucru, colegii lui l-au trimis la „colțul curățeniei".

La acest colț al curățeniei se află un dulăpior în care sînt rînduite multe lucruri: un pieptene, săpun, nasturi, cremă de ghete, perii și altele. In fiecare zi face de serviciu aici un pionier.

Trecînd pe la colțul cu pricina, Gheorghiță a fost luat în primire de pioniera de serviciu Nedelcu M.

— Poftim săpun, prosop, perie și tot ce-ți trebuie să te cureți, îi zise lui Gheorghiță.

Cu chiu cu val, Gheorghiță își spălă mîinile, dar cînd a ajuns la curățatul ghetelor, a început să plîngă.

— Nu știu să le curăț, spuse el suspinînd.

Copiii care se strînseseră între timp în jurul lui au început să rîdă cu poftă de el. Atunci pioniera de serviciu a luat peria, i-a arătat cum se ține și l-a ajutat pe Gheorghiță să-și facă ghetele.

Ca Gheorghiță pățesc toți elevii și pionierii care vin dezordonați la școală, de aceea aproape toți se străduiesc să vină în așa fel îmbrăcați încît să nu trebuie să mai treacă pe la „colțul curățeniei".

Gheorghe ANGELESCU
Directorul Școlii de 7 ani mixtă nr. 23 — Ploești

Vești pionierești

Darurile mamei

Deși nu ne auzea nimeni, în atelier toți vorbeam în șoaptă și lucram liniștiți. Eu netezeam cu rindeaua o scîndură și mă întrebam: „Se va bucura oare mama?" Îi pregăteam un dar pentru ziua ei, adică a tuturor mamelor, pentru ziua de 8 Martie. Îmi tot făceam socoteala cînd să i-l dau și ce să-i spun. De altfel nu numai pe mine mă frămîntau aceste gînduri, ci pe toți colegii mei care lucrau în atelier. Unul încheia o planșetă pentru tăeței, altul lustruia o etajeră pentru flori, mai erau acolo scăunele pentru bucătărie și alte obiecte lucrate de noi.

După ce am terminat lucrul am plecat toți la repetiție. (Fiindcă pregătim și un program artistic, tot pentru 8 Martie).

Spre seară, în drum spre casă, am hotărît cum îi voi înmîna mamei etajera pe care am lucrat-o. Am să cumpăr și niște flori și am să-i spun:

„Te felicit din tot sufletul mamă de ziua voastră", o voi săruta, îi voi da cadoul și... vom pleca împreună la serbarea noastră.

Cornel BARBU
cl. a VII-a
Școala medie mixtă — Orăștie

Despre echipa [illegible]
Echipa de fluerași a școlii
noastre e formată din nouă
pionieri conducător e Rode Gheorghe
[illegible] multe ori și după
ore echipa [illegible] Noi am
organizat și un concurs între școala
noastră și cea din [illegible]a Sibiului.
Echipa de fluerași a pregătit o
învîrtită, o [illegible]ele, o
doină și o hațegana. Acum
sîntem [illegible] pionieri în
echipă dar în curînd echipa
noastră va fi mult mai mare.
Ungărzan Maria și Sava Ileana
cls VII-a
Comuna Jina, [illegible] Hunedoara.

Să crească mai mari...

Natura, copiii, toată lumea e mai nerăbdătoare, mai veselă, așteaptă ceva: primăvara. Noi parcă și vedem primii soli care ne vestesc sosirea acestui anotimp. In curînd ghioceii vor ieși de sub zăpadă și se vor deschide primii muguri. Odată cu sosirea primăverii nu vin însă numai bucurii și zile frumoase, ci și griji. Noi pionierii trebuie să apărăm de rozătoare puieții din pepinieră. Fiecare am adus cîte 20 de bețe de floarea soarelui pe care le-am adunat astă toamnă. De jur împrejurul fiecărui pomișor din livada noastră am așezat tulpini uscate de floarea soarelui întocmai ca un gărduleț protector. Privită din depărtare, pepiniera noastră seamănă cu un loc cultivat cu floarea soarelui.

Noi vom avea grijă ca în această primăvară toți puieții să crească mai mari, mai puternici.

Elena LOZONSCHI
satul Ghigoești — com. Dragomirești regiunea Bacău.

Primăvara

Un gîndăcel venit în pripă
A spus încet: e primăvară,
Zefirul pleacă într-o clipă
Să ducă vestea bună-n țară.

Și-un clopoțel acum ridică
Argintul lujerului, sus:
— Ce bine-mi pare, ar vrea să zică,
Azi primăvara v-am adus.

Mircea URSULESCU
cl. a VIII-a
comuna Salcîmi — raionul Fetești
regiunea Constanța

Au crescut împreună

Unitatea de pionieri de la Școala medie mixtă din Cîmpia Turzii, a avut zilele acestea un oaspete drag. E vorba de lăcătușul Giurgiu Ilie de la „Industria Sîrmei", deputat al circumscripției 22 și actualul candidat al circumscripției electorale nr. 21 Pionierii l-au rugat în primul rînd să le povestească despre înfăptuirile de seamă din orașul lor

Voiau să afle cu de-amănuntul despre toate cîte s-au făcut.

Parcul creat cu ajutorul cetățenilor se vede chiar prin geamul încăperii unde se desfășura adunarea. S-a pavat piața, s-a înălțat o școală profesională unde pot învăța peste 1.000 de elevi, s-au electrificat o mulțime de străzi...

Tovarășul Giurgiu ține minte și acum bucuria cetățenilor de pe strada Cuza Vodă, atunci cînd primele lumini s-au aprins pe străzi și în case.

Desigur, pentru pionierii unității de la Școala medie mixtă toate acestea nu sînt lucruri noi. Au crescut doar împreună cu orașul.

Dar tovarășul Ilie povestește cu mult farmec. Celor care îl cunosc li-e drag tovarășul Ilie, iar celor care l-au cunoscut cu prilejul adunării despre care vă povestim, le-a devenit fără îndoială și lor drag.

Pentru întîlnirea aceasta cu Giurgiu Ilie, pionierii s-au pregătit. Ei vor întîmpina ziua de 11 martie cu succese în muncă, și au ținut să împărtășească această veste oaspetelui lor. Iată dar ce i-a povestit Valea Alida președinta detașamentului dintr-a V-a B:

„De la începutul anului școlar, stăteam cam prost cu învățătura și disciplina. Colectivul de conducere al detașamentului a muncit însă fără să-și piardă nădejdea. Ne bucurăm că acum în preajma alegerilor de deputați în sfaturile populare, putem și noi raporta că marea majoritate a pionierilor și școlarilor slabi la învățătură, amînați la cîte 2—3 materii, s-au îndreptat. Firește că pe pătrarul IV — ne vom strădui să nu mai avem niciun pionier sau școlar rămas în urmă cu învățătura".

A. WEISS

Calatorul care a cunoscut bătrîna deltă a Dunării nu o mai uită multă vreme. De-a lungul și de-a latul deltei ce se întinde pe o suprafață de 430.000 hectare, frumusețea peisajelor, bogăția florei și a faunei fac ca ea să fie denumită pe bună dreptate un adevărat monument al naturii.

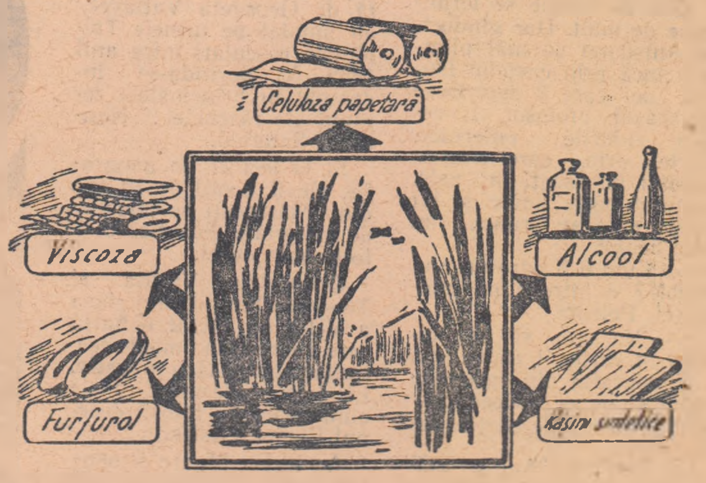
Ca niște lanuri imense de secară, stufăriile compacte acoperă peste 270.000 ha. formînd un masiv unic în lumea întreagă. In această împărăție a stufului mișună nespus de multe animale și păsări rare. Mistrețul, vulpea, pisica sălbatică, vidra, nurca, hermina și altele, atrag vînătorii prin desișurile stufăriilor. Iar pe cursurile apelor, gîrlelor și canalurilor ce brăzdează întregul cuprins al deltei trăiește o lume a păsărilor aproape dispărută în Europa: pelicani, cormorani mari și mici, lopătari, stîrci purpurii și galbeni, rațe și gîște sălbatice.

Dar cea mai mare bogăție o reprezintă stuful. Firul lui lung, pînă la 5 m. folosește omului de sute de ani la acoperitul caselor și la împletitul gardurilor în regiunile de baltă, la undițele de prins pește, la tencuitul tavanelor.

Stuful începe să crească prin martie-aprilie, înflorește în luna iulie, iar de prin luna septembrie începe a se usca. Stuful are o tulpină aeriană alcătuită din internoduri, tecile frunzelor, frunze și spic și o tulpină subterană lungă de 3—10 m. denumită rizom, care se împarte și ea în noduri și internoduri.

> — Producția de celuloză se va dezvolta pe baza valorificării complexe a stufului din Delta Dunării.
>
> **(Din directivele Congresului al II-lea al Partidului Muncitoresc Romîn cu privire la cel de-al doilea plan cincinal de dezvoltare a economiei naționale pe anii 1956-1960).**

Bogată e împărăția stufului din deltă! Fiecare hectar produce în medie 9 tone stuf, iar stufăriile amenajate de om pot da și 25 tone anual. Aceasta înseamnă că din Delta Dunării se pot recolta anual milioane de tone de stuf.

Datorită faptului că stuful conține aproximativ 50% celuloză, el constituie o materie primă, bună și ieftină, pentru industria celulozei, care folosea pînă acum lemnul. Astfel, așa cum prevăd Directivele celui de al 2-lea Congres al P.M.R., se va construi în viitorii 5 ani, uzine care vor fabrica anual 50.000 de tone celuloză din stuf urmînd ca în viitorul cincinal să li se mărească capacitatea pînă la 100.000 tone pe an.

Valorificarea stufului ne va da, — pe lîngă celuloza din care se poate fabrica hîrtia pentru cărți, caiete, ziare, fibre artificiale și foarte multe alte produse chimice și alimentare. Astfel din deșeurile rămase după sortarea stufului pentru industria celulozei (nodurile și tecile stufului) se obține furfurolul, un produs chimic folosit în industria cauciucului sintetic, a fibrelor artificiale, în industria petroliferă.

Se obține de asemenea drojdia furajeră bogată în vitamine, o foarte bună hrană pentru vite.

Din rizomii stufului, prin tocare și stoarcere, se obține un suc prețios. Din fiecare metru cub din acest suc se obțin 25—40 litri alcool, și 8—12 kg. drojdie uscată. Acest suc mai conține peste 20% amidon la fel de bun ca cel din cartof, și care poate fi folosit în industria farmaceutică sau la fabricarea cleiului de amidon.

O importantă utilizare își găsește stuful în industria materialelor de construcții. Dacă în prezent se fabrică numai plăci de ipsos armate cu stuf și stufit (plăci de stuf cusute), în viitorii ani se vor fabrica mari cantități de plăci izolatoare din stuf, denumite plăci de tipul celotex, precum și plăci dure — obținute prin presare la temperaturi ridicate. In anii celui de al doilea plan cincinal vom vedea cu toții mobile frumoase și trainice lucrate din plăci de xylostuf, precum și pereți, pardosele, prin care nu se vor auzi zgomotele și vor fi rezistente la foc.

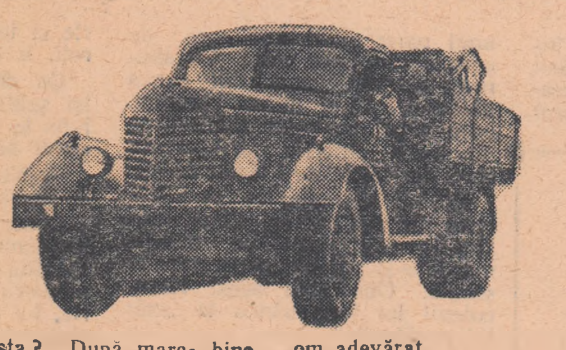
Dar stuful se recoltează foarte greu. Inundațiile din Delta Dunării fac ca în munca de recoltare mecanizată a stufului să se ivească mari greutăți. Tehnicienii noștri însă, le-au învins. Industria noastră constructoare de mașini a realizat în acest scop un vehicol recoltor pe șenile, asemenea unui tanc amfibiu, care strînge pe zi cam 50 tone stuf. El înlocuiește munca manuală a 50 de oameni.

Uriașe lucrări hidrotehnice, diguri, dragaje, stăvilare, vor fi realizate în scurt timp în Delta Dunării. Acestea vor da un nou avînt industriei pescăritului, agriculturii și silviculturii. Din toate colțurile țării vor veni specialiști, tehnicieni, constructori și muncitori cari vor da un impuls măreț vieții din deltă. Se vor ridica noi centre populate, clădiri.

Și nu va trece mult pînă cînd școlarii patriei noastre vor citi cărți a căror hîrtie va fi fabricată din stuf și vor scrie pe caiete ale căror file provin din aceiași sursă: stuful din bătrîna deltă a Dunării.

Ing. O. STERN
consilier tehnic din Ministerul Industriei Chimice

STEAGUL ROȘU

De obicei, la începutul reportajelor, se indică locul unde se petrec cele înfățișate. Cred că de data aceasta, nu-i nevoie de nici o prezentare. Priviți și voi puțin titlul și vă veți da seama... Oare nu trec pe toate drumurile țării, mii de autocamioane pe botul cărora e gravat titlul acesta? După marca bine cunoscută puteți înțelege că lucrurile se petrec la uzina de autocamioane „Steagul Roșu", din Orașul Stalin.

Ar fi multe de scris despre această minunată uzină. Dar, de data aceasta, nu voi scrie despre muncitori fruntași vestiți, ca maistrul Șipoș Gheorghe laureat al Premiului de Stat, nu voi scrie nici despre cele 1.500 de camioane pe care le-a dat peste plan uzina, în primul cincinal... Ci voi scrie despre un muncitor necunoscut.

L-am văzut lucrînd la un strung modern, mare cît zece bănci din clasa voastră. Mai bine zis, am văzut mergînd mașina, dar pe muncitor nu!... M-am învîrtit în jurul strungului și-atunci l-am zărit. E mic de stat cît cel mai mic băiat din detașamentul vostru. De-abia a trecut de 15 ani. Il cheamă Bîrsan Teodor și e elev în anul II la școala profesională a uzinei. Practica o face la acest strung, mînuit de tovarășul Drăgușel, lucrător fruntaș. Se înțeleg bine Din cînd în cînd, meșterul îl lasă și pe el să fixeze piesa în universal, ori chiar să taie un șpan. Totuși, practica e practică Tot nu se cheamă că ești muncitor.

Dar în dimineața în care am fost la uzină, tovarășul Drăgușel îmbolnăvindu-se, n-a venit la lucru. Teodor al nostru s-a învîrtit ce s-a învîrtit pe lîngă mașină, a pregătit piesele...

Meșterul Ludovic Lindner s-a apropiat de el:

— Unde e Drăgușel, băiete?

— N-a venit..

— Păi ce mai stai? Dă-i drumul!

Nu știu dacă puteți să înțelegeți bucuria imensă care l-a cuprins pe Teodor. Pînă de curînd, (era încă pionier), acasă la Săcel, meșterea cu un clește, un cui îndărătnic. Era și asta o bucurie. Dar atunci cum se poate numi bucuria de azi, cînd utemistul Bîrsan Teodor lucrează arbori cotiți la unul din cele mai moderne strunguri, pentru autocamionul romînesc?

Mult n-am vorbit cu el. Mînuia cu atîta seriozitate zecile de manete, butoane, piese; lucra atît de adîncit, încît nu l-am mai tulburat în pasiunea sa. Mă gîndeam doar la fratele său, care lucrează într-un birou, tot la uzina aceasta. Poate să simtă el oare, printre hîrtii, bucuria lui Teodor?

Teodor are 15 ani, și e foarte mărunt. E copil încă. Dar munca sa, siguranța cu care stăpînește tehnica, l-au făcut, nu știu cum, să crească dintr-odată și să devină om adevărat.

Din cînd în cînd, maistrul îl privea pe furiș, măsura piesele lucrate și clătina mulțumit din cap.

— Bravo Teodor! Ai trecut foarte bine examenul. De-acum știu. In cele 30.000 de autocamioane pe care le va da anual uzina, la sfîrșitul cincinalului, va trebui să caut și munca ta. Și-atunci voi scrie despre un muncitor fruntaș vestit, desigur, în toată țara. Sînt convins de aceasta, pentru că am văzut într-o zi născîndu-se un muncitor.

Șerban VOICU

DE PRETUTINDENI

UN EXAMEN NEOBIȘNUIT

Ca în toți anii, elevii școlilor din orașul Graz, Austria, vor da și în primăvara aceasta examene de sfîrșit de an.

La unele materii ei se pregătesc cu deosebită plăcere. Iată.. cum au puțin timp liber învață să joace... șah, cît mai bine, cît mai inteligent.

Da, nu vă mirați, în școlile din acest oraș, a fost introdus în programul de lecții șahul. Numai că aceste lecții nu sînt obligatorii. Totuși, toți elevii participă la ele.

Examenul de sfîrșit de an la această materie se va încheia cu un campionat de șah.

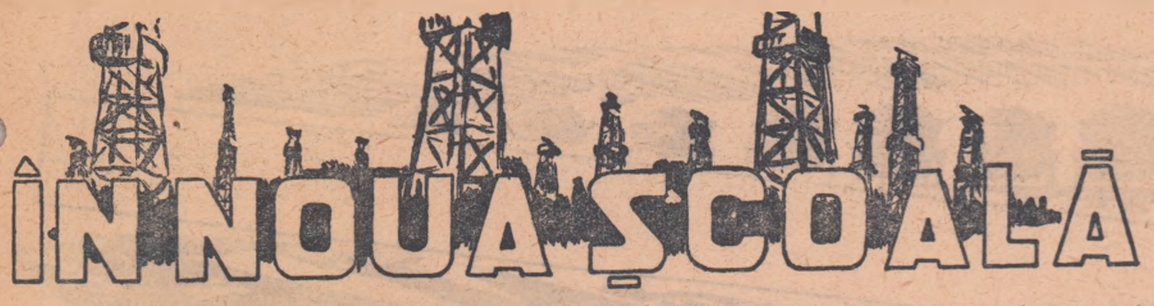
ECHIPE ȘCOLARE

In orele de aglomerație pe străzile cîtorva din marile orașe din Elveția, apar grupuri de școlari. Aceste grupuri se resfiră în întreg orașul. Unii copii se postează la intersecția unor străzi, sau se alătură polițistului care dirijează circulația. Grija lor este să urmărească dacă toți copiii respectă regulile de circulație. Și multe accidente sînt astfel evitate, cu ajutorul acestor echipe.

TINERII NATURALIȘTI DIN BIRMANIA

In Birmania, copiii învață la școală pe lîngă alte materii, zootehnia și agrotehnica. Aceste materii se predau bine înțeles și practic. Fiecare școală are cîte o mică gospodărie unde școlarii învață cum să muncească pămîntul și cum să îngrijească animalele. Tinerii naturaliști se ocupă în special de cultivarea orezului. Recoltele obținute se împart elevilor săraci.

Satul Ocina, din care plecase Mihăiţă, rămăsese undeva departe, la zeci de kilometri. In loc de căsuţa lui mititică, ascunsă sub deal, se găsea acum într-un bloc mare, cu trei etaje, cu podeaua sclipitoare, cu ferestre înalte, camere luminoase şi bine încălzite.

Era Şcoala profesională de petrol, la care Mihăiţă rîvnise de multă vreme. Cînd era prin clasa a IV-a elementară, asistase la construcţia unei sonde în apropiere de satul lui. Incă de atunci îşi pusese în gînd să se facă sondor.

Şi iată, dorinţa lui a început să se înfăptuiască. Acum e elev, ucenic.

Prima cunoştinţă

...E adevărat că prima cunoştinţă, cu cel dintîi elev pe care l-a întîlnit, n-a fost tocmai plăcută.

S-a apropiat atunci de el un băiat mărunţel, cu obraji roşii, şi cu ochi de culoarea brotacului, care-l tot măsura din tălpi şi pînă în creştet.

— Solid, solid... se vede treaba c-ai să devii un bun sportiv. Eşti cumva printre cei mici, care au venit anul acesta? îl întrebă roşcovanul.

— Da! Din rîndul celor mici, adică din acelaş rînd cu tine că doar nu eşti cu nimic mai chipos decît noi...

— Eu, din rîndul vostru? Hă... hă... hă... începu roşcovanul să-i rîdă în faţă. Mai întîi să faci un an de zile şcoală aici, să înveţi să te porţi ordonat, că uite ce dezordonat eşti, să umbli cu toţi nasturii încheiaţi la haină şi să vîri şiretele de la bocanci prin toate găurile, dimineaţa cînd te încalţi, că pentru astea sînt făcute, şi de!... atunci ai putea fi ca mine!

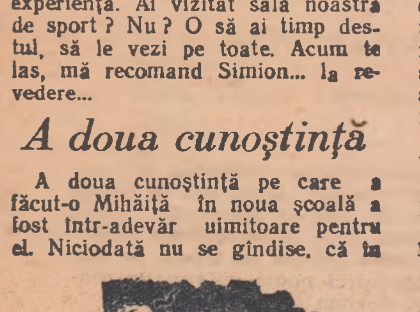
Izbucniră în hohote de rîs toţi copiii care se adunaseră între timp în jurul lor.

...Şi încăierarea fu gata. La început se părea că Mihăiţă o să iasă învingător. Dar fără să priceapă cum, se pomeni deodată ridicat pe sus, apoi trîntit la pămînt. O nouă salvă de rîs se stîrni în jurul lor. Roşcovanul îl prinse de mînă şi-l ajută să se ridice.

— Nu fii supărat, zise el împăciuitor. Cu timpul s-ar putea să mă trînteşti. Acum însă îţi lipseşte experienţa. Ai vizitat sala noastră de sport? Nu? O să ai timp destul, să le vezi pe toate. Acum te las, mă recomand Simion... la revedere...

A doua cunoştinţă

A doua cunoştinţă pe care a făcut-o Mihăiţă în noua şcoală a fost într-adevăr uimitoare pentru el. Niciodată nu se gîndise, că la

Şcoala profesională de petrol, ar putea să mai aibă de-aface cu unele materii cu care mai avusese de-aface şi în şcoala de 7 ani.

— Matematică zici? De asta nu poate fi vorba, îi spunea el lui Pîrvulescu Grigore, cu care se împrietenise din primele zile. Am tras cu buretele peste ea, bădie! Gîndeşte-te de-acum la sondă, la burghiul cu care vei sfredeli miezul pămîntului.

Astea au fost însă, doar vorbe. Şi de lucrul acesta s-a convins chiar în prima oră de curs, cînd fără să-i treacă prin minte a făcut cunoştinţă cu cîteva noţiuni de geometrie, necunoscute lui.

— O să avem predări multe, tovarăşe profesor? întrebă el nedumerit în prima pauză.

— Tu cum îţi închipuiai şcoala profesională... Bădilă Mihai? Sondor dintr-odată? Aşa? la vinoncoa. Ce e asta? întrebă profesorul arătîndu-i scheletul unei sonde care se afla pe masă.

— O sondă, tovarăşe profesor!...

— Foarte bine. Atunci, te rog, tovarăşe „maistru sondor", să-mi construieşti o sondă în faţa şcolii. Aici am descoperit mari zăcăminte de ţiţei şi trebuie să-l extragem neîntîrziat la suprafaţă. Inainte de începerea lucrului, trebuie să-mi faci o problemă. Să zicem că terenul pe care trebuie să execuţi lucrarea, este în formă de inel. Să-mi calculezi aria acestui inel, Ştiind că are diametrul interior de 5,208 m. şi diametrul exterior de 7,302 m. Ei... ce zici?

— ?...

Mihăiţă, încurcat, se făcu la faţă roşu ca focul...

— Trebuie să mai înveţi, Bădilă? întrebă profesorul.

— Trebuie, tovarăşe profesor... îngînă Mihăiţă.

Atelierul şcoală

Intr-o zi Mihăiţă auzi vorbindu-se despre „atelierul şcoală".

— Ce înseamnă „atelier şcoală"? a întrebat el pe un elev mai mare.

— Cum, nu ştii? a răspuns acesta mirat. Cum s-ar zice, aici e vorba de cunoştinţe practice. In primul an, faci trei zile teorie şi 3 zile practică. In anul II faci practică direct la sondă, ai auzit?

Sus, la cucurigu. Atunci ai să înveţi cum se sapă un puţ pentru sondă, pe ce principii te bazezi cînd începi lucrul, cum se face tubajul găurii de sondă şi multe altele. Iar ceea ce înveţi în primul an în „atelierul şcoală" o să-ţi folosească atunci şi la sondă. De exemplu, s-a defectat ceva la motor, sau chiar la sondă, şi-n momentul acela să zicem că-ţi lipseşte o cheie tubulară sau o altă sculă şi n-ai de unde s-o iei. Ce faci? Fireşte, — dai fuga la atelierul din apropiere, şi-n cîteva minute, ţi-ai confecţionat una şi ai rezolvat problema. E limpede?...

— Limpede, dar ia spuneţi s-au întîmplat vreodată asemenea lucruri?

— Nu-mi amintesc, adică... să vezi... Eram la sondă lîngă granicul care pune sapa în mişcare. Cînd, deodată văd că şplintul care ţinea fixă piuliţa unui şurub, dispăruse şi piuliţa slăbea din ce în ce mai mult. Piuliţa aceasta putea să oprească producţia în loc pentru mult timp, dacă nu prindeam de veste.

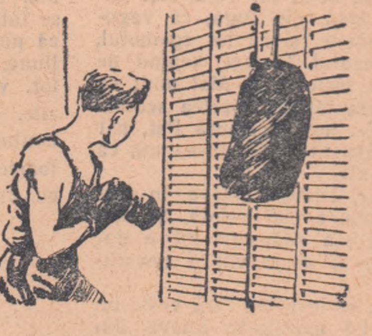
— Şi ce-ai făcut? întrebă Mihăiţă curios.

— A fost destul de uşor, îmi cunoşteam doar meseria. Am scos patentul de la brîu, am retezat o bucată de sîrmă de zece cm., am turtit-o pe o parte cu ciocanul şi în cîteva minute şplintul a fost din nou la loc.

...Chiar în după masa acelei zile, Mihăiţă şi colegii lui făcură cunoştinţă cu „atelierul şcoală". Profesorii le-au dat să lucreze fiecare cîte un ac de trasaj. Asta a fost pentru început. La drept vorbind treaba asta e destul de uşoară, dar unui începător i se pare grozav de grea. Cu timpul Mihăiţă şi mulţi alţi colegi de-ai lui au executat lucrări care pot fi folosite şi în producţie.

S-au întîlnit din nou

De la întîmplarea cu roşcovanul, Mihăiţă, nu scăpă niciodată prilejul să meargă la antrenament în sala de sport. Mihăiţă dădu mai întîi probele F.G.M.A., apoi probele G.M.A. şi numai după aceea începu antrenamentul la trîntă şi

box. Mihăiţă citea şi cărţi de tehnică sportivă. Cu cei din anul II, nu se măsurase niciodată, în afară de trînta pe care o primise de la roşcovanul. Şi tare ar mai fi dorit acum să-l întîlnească. Şi iată că prilejul se ivi. Odată, în sala de sport, îl întîlni pe roşcovan.

— Noroc, prietene, ce faci? Nu cumva ai chef să ne luăm la trîntă? îl întîmpină gălăgios roşcovanul.

— De ce nu? Vreau o trîntă, însă după toate regulile tehnice, stabili Mihai.

— De acord, acceptă roşcovanul.

Lupta începu. Imediat roşcovanul înţelese că adversarul e periculos şi că nu mai e acelaş Bădilă ca la începutul anului

Nici unul dintre ei nu se dădea bătut. La un moment dat, Mihăiţă, îşi răsuci nu ştiu cum adversarul că-l şi culcă la pămînt. Strigăte de bucurie se ridicară din tabăra celor din anul I, care asistaseră la încăierare. Mihăiţă îşi ajută apoi adversarul să se ridice.

— Nu fii supărat că te-am trîntit, prietene. S-ar putea să mă trînteşti şi tu, dacă ai să citeşti mai mult despre tehnica luptei. La revedere...

★

Intîmplări de tot felul ca în orice şcoală Numai că şcoala asta nu e o şcoală oarecare. Aici, viitorii sondori învaţă să smulgă pămîntului comorile sale nesecate. Filele din manual le dăruiesc cunoştinţe, orele de practică — deprinderi. Un bun sondor are nevoie şi de unele şi de altele.

Ţara noastră are nevoie de sondori, de cît mai mulţi sondori bine pregătiţi.

Gh. NEGREA

Pe lotul şcolar

Viscolul care a bîntuit furios şi pe la noi a spulberat aproape toată zăpada de pe lotul nostru şcolar.

Florile şi pomii erau ameninţaţi de îngheţ. Ii puteam lăsa în părăsire pe această vreme? Bineînţeles că nu. Aşa că a doua zi am adus lopeţi şi am acoperit cu un strat gros de zăpadă lotul.

Zăpada strînsă în jurul pomilor în afară că-i va feri de îngheţ le va asigura şi o cantitate suficientă de apă atunci cînd se va topi. La timpul potrivit îi vom curăţa de omizi şi de uscături.

Noi ţinem mult la lotul şcolar şi vom îngriji pomii pe care i-am sădit, pînă vor da fructe. Odată cu venirea primăverii vom semăna unele plante care să ne ajute la experienţele ce trebuie să le facem în şcoală.

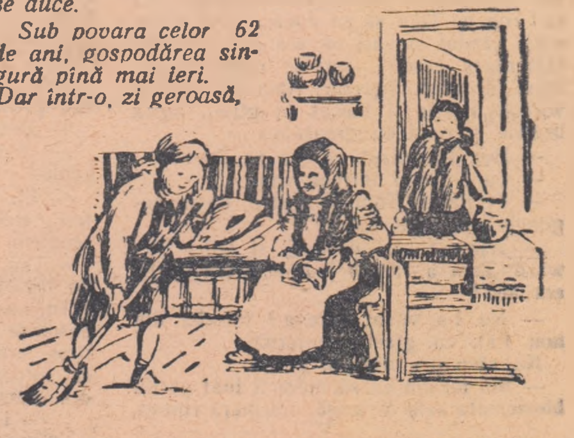
Un grup de pioniere
din unitatea nr. 1. Bals

Prietenii mătuşii Elisabeta

Greu e la bătrîneţe să fii singur! In căsuţa mică de la marginea drumului, locuieşte o bătrînă mai gîrbovă parcă, acum, de cînd iarna s-a făcut mai aspră. E singură bătrîna Elisabeta. Trec zile întregi fără ca cineva să treacă pragul casei sale. Doar din cînd în cînd, cîte-o femeie mai vorbăreaţă de prin vecini îi mai spune cîte ceva, aşa, peste gard, şi apoi se duce.

Sub povara celor 62 de ani, gospodărea singură pînă mai ieri. Dar într-o, zi geroasă, a aflat însă că pionierii au venit s-o vadă şi să-i dea o mînă de ajutor la treburile casei, s-a pierdut cu firea de bucurie Nu mai ştia ce să spuie. Laurenţia s-a dus să-i scoată apă. din fîntînă, Constantina, o altă pionieră, a continuat măturatul...

De atunci, sînt prieteni buni. La o zi, la două, bătrîna primeşte vizita pionierilor. După

s-a oprit la poartă un grup de pionieri. Erau elevi din clasa a V-a de la Şcoala elementară de 7 ani din Zîmbreasca. In curtea bătrînei, vîntul îşi făcea parcă de cap, iar pe coş se înălţa o şuviţă subţire de fum.

— Oare o fi acasă? întrebă cu glas tare Laurenţia.

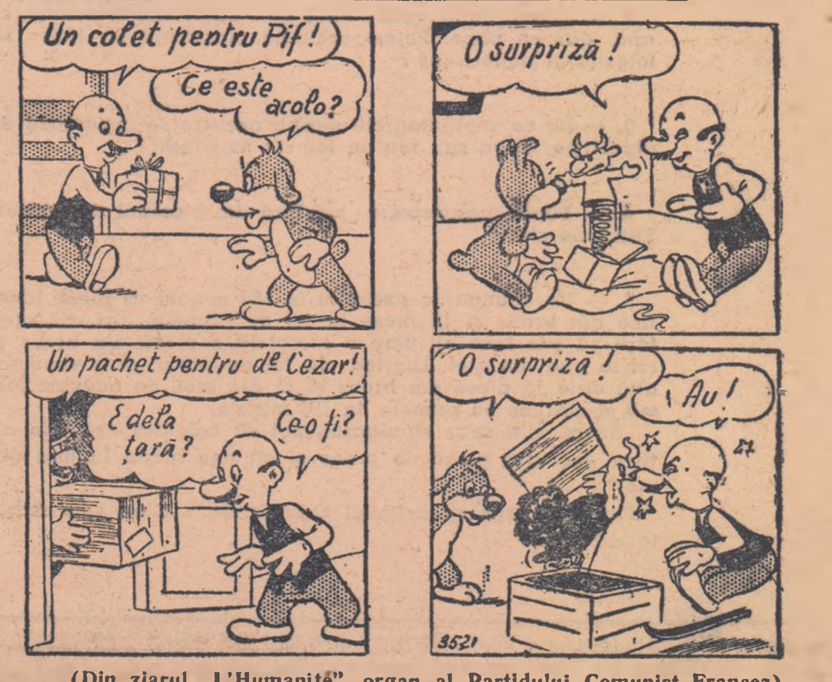
— Să-ncercăm, răspunse un alt pionier din grup.

...Au intrat. Bătrîna aprinsese tocmai focul şi acum mătura prin casă. La început, n-a prea ştiut ce vrea acest grup gălăgios. Chiar s-a speriat un pic. Cînd ce o ajută la treburi, stau de vorbă... Multe mai ştie mătuşa Elisabeta!... Satul a crescut sub ochii ei, s-a transformat. Pe părinţii copiilor îi cunoaşte de cînd aceştia munceau ca şi ea la boier. Şi mai ştie ceva bătrîna: basme multe şi frumoase.

De cînd pionierii au început să vină la mătuşa Elisabeta, zilele sînt pentru ea mai vesele. Tristeţea care o cuprinsese odată cu venirea zilelor lungi de iarnă i-au alungat-o copiii, micii ei prieteni

Al. MIHU

CÎINELE PIF

(Din ziarul „L'Humanité", organ al Partidului Comunist Francez)

Milionul d-lui Strikland

(Continuare din nr. 18)

Vasile Mănuceanu

— Trăiască patronul! strigă. o singură voce, probabil a unui maistru.

Toți ceilalți însă rămaseră tăcuți, posomorîți, ca de piatră. Pat Hutchisson, care era în față de tot, scuipă cu măiestrie printre dinți, drept la picioarele lui Strikland.

Dar Strikland, din considerente diplomatice, „nu văzu", gestul. Se întoarse și o porni trufaș spre birouri.

★

Cu chiu cu vai, ascensorul fusese repus în funcțiune. Cei trei specialiști cu aparatele lor ciudate, însoțiți de inginerul șef, coborîseră în puțul principal. După vreo jumătate de ceas, ieșiseră de-acolo, cu mutrele grave, și se închiseseră în birou, cu Strikland, cu inginerii și cu contabilul.

Era în amurg. Femeile și copiii se risipiseră pe la casele lor. Minerii erau însă tot acolo, discutînd în șoaptă și așteptînd cu înfrigurare rezultatul cercetărilor, de care depindea pîinea sau foamea, munca sau șomajul.

Pat Hutchisson ar fi vrut să fumeze. Își scotoci buzunarele bluzei, le întoarse pe dos, dar nu găsi nici un fir de tutun. Cu părere de rău scoase doi shilingi din portofelul vechi, de mușama. „O să-l rog pe Tom să se ducă..." Dar nu-și sfîrși gîndul și sări ca ars de pe roaba răsturnată care-i servise drept scaun. Privi încordat împrejur. Apoi, ca și cum vorbele i s-ar fi înecat în gîtlej, agită brațele și rosti cu greutate:

— Hei, l-a văzut careva pe Tom?

— Care Tom? întrebă unul.

— Pe naiba, Tom al nostru, de la vagonete! Să știți că...

— Așa e! sări deodată și Glen Steward. Tom a rămas jos, fraților! Altfel era aici!

— Nu l-a văzut careva? întrebă din nou Pat, cu glasu-i puternic.

Nu răspunse nimeni.

— Mă miram eu să nu-și fi luat porția blestemata asta de mină, murmură cineva.

Și deodată, tulburați, minerii se ridicară, mînați parcă de aceeași putere, agitîndu-se. Cîțiva își scoseseră șepcile ca la mort. Alții începură să blesteme.

— Nu e porția minei, ci a lui Strikland, spuse o voce, cu năduf.

Apoi se lăsă iar liniștea grea, mocnită.

— Ia stați, începu un miner care lucra aproape de abatajul lui Pat, Eu am ajuns ultimul la ascensor, precum știți. Și în tot lungul galeriei principale n-am văzut nici picior de-al lui Tom. Am băgat de seamă însă, din fugă, că vagonetele erau părăsite, și cu tot zgomotul, am auzit nechezatul Terezei, venind de undeva dinspre sectorul Z. Mai mult ca sigur că Tom era tot prin partea aceea...

— Sectorul Z... hm, murmură Pat, păi dacă s-o fi adăpostit acolo, înseamnă că mai sînt speranțe.

— Intr-adevăr, adaugă cineva, în sectorul Z armătura e mai solidă. Și mai cu seamă dacă s-a adăpostit într-o galerie laterală, e și acum viu și nevătămat.

— Da, așa e, se însufleți fără veste un miner bătrîn. Își amintește cineva din voi de Olsen, suedezul ăla voinic, care a lucrat odinioară la mina noastră? Ei bine, acum vreo 16-17 ani, cînd a fost ultima prăbușire mare, Olsen a stat îngropat 11 zile în sectorul Z. Era prăpădit de tot cînd l-am scos, dar trăia, asta-i principalul!

— Deci și Tom s-ar putea...

— Fără îndoială, dacă s-a refugiat acolo!

— Ei, băieți, sări, Pat, dar asta-i, asta-i... trebuie neîntîrziat să-l căutăm, să-l scoatem de-acolo!

— Să ne facem datoria de mineri și de tovarăși, strigă cineva emoționat.

In momentul acela, ușa birourilor se deschise și Strikland apăru în capul scărilor, urmat de suita lui. Toate capetele se întoarseră într-acolo. Patronul bătu din palme să se facă liniște, apoi vorbi:

— Lucrurile stau foarte prost, scumpii mei. Galeria principală s-a prăbușit aproape în întregime. Am pagube mari. Totuși, v-am mai spus-o: eu înțeleg nevoile voastre. De aceea dispun să se înceapă neîntîrziat lucrările de curățire. Chiar în seara asta. Maiștrii vor alcătui echipele. Să se pună cît mai mult exploziv. Poimîine în zori vreau ca mina să intre din nou în producție!

Și întorcîndu-le spatele, grav, se retrase în birou, urmat de ingineri și de specialiști, așa că minerii, uluiți, nici n-avură vreme să scoată o vorbă.

— Iote-te, l-a găsit dragostea de noi! comentă cu glas tare cineva, după ce Strikland dispăruse înăuntru.

— Ehe, o fi avînd el socotelile lui, îi răspunse un altul, clătinînd cu mirare din cap.

Și într-adevăr, Strikland își avea socotelile lui. Acum, se plimba agitat prin birou, cu mîinile la spate, iar inginerii, în picioare așteptau respectuoși și umili.

— Afurisit ghinion! izbucni deodată Strikland. Vă dați seama domnilor! Tocmai acum.., Tocmai acum a trebuit să se întîmple... hm... accidentul acesta. Dacă pînă poimîine mina nu intră în funcțiune, pierd un milion de lire! Domnilor, vă destăinui un secret: acum zece zile, cînd mi s-a anunțat descoperirea noului filon — după toate aparențele foarte bogat — am luat imediat legătura cu un trust din Londra. Da, m-am hotărît să vînd mina. M-am săturat de cîte necazuri îmi pricinuiește. Și apoi eu sînt om bătrîn, e timpul să mă retrag din afaceri. Trustul s-a oferit să cumpere. Imi rămîne cîștig cam un milion. Aă, firește și dumneavoastră ați fi avut un beneficiu, nu-i așa, pentru serviciile bune ce mi-ați adus. Și-l veți avea, domnilor! Cu o singură condiție: ca pînă peste trei zile, cînd delegații trustului vor veni să facă recepția minei, să găsească totul în ordine, s-o găsească în plină activitate. Altfel trustul nu va plăti nici o centimă și sînt compromis, domnilor, sînt ruinat. Vă rog, domnilor (mîinile lui Strikland tremurau) și vă ordon în același timp, faceți totul! Stimulați oamenii, îndemnați-i, desfășurați-vă toată energia, puneți cantități masive de exploziv, ca pînă poimîine galeria principală să fie cu-ră-ța-tă!

Și Strikland, asudat și gîfîind, se prăbuși într-un fotoliu.

Sute de lămpi, ca niște steluțe rătăcitoare, forfoteau prin curtea minei. La lumina a două reflectoare mari, prima echipă se pregătea să coboare în gura de extracție. Artificierii scoteau din magazie lăzile cu toluen.

Ii cuprinsese pe toți un fel de înfrigurare. Două nădejdi se zbăteau în inimile minerilor: aceea că-l vor salva pe flăcăul ce poate-și aștepta sfîrșitul într-una din tainițele minei, și că vor curăți cît mai repede mina, spre a-și putea relua munca. Și acest din urmă lucru însemna salvarea de la foame și chin a tuturor copiilor și femeilor din Bradforth.

Se auzeau strigăte, îndemnuri:

— Dați-i zor, dați-i zor!

— Hai coborîți odată!

Numai Pat Hutchisson stătea tăcut pe o grămadă de cărbuni și fuma, rumegînd nu știu ce gînduri. Dar, după cîteva clipe, zvîrli țigarea, se ridică și răcni cît putu de tare:

— Ei, căpățîni de lemn ce sînteți!

Se făcu tăcere.

— Ce-i cu tine Pat, ai înebunit? îl întrebă cineva.

— Sînteți niște căpățîni de lemn, vă spun, repetă insistent Pat.

Se iscară proteste:

— S-a scrîntit din accident!

— Faceți-i un duș rece!

— Liniște, la naiba, ascultați-mă! strigă din nou Pat, și ceva în glasul lui îi făcu pe ceilalți să înceteze.

— Fraților, tovarăși... sîntem pe cale să devenim niște ucigași, continuă Pat, cu glas scăzut, tremurător.

Un murmur de uimire se ridică din rîndul minerilor.

— ...înțelegeți voi? Dacă băiatul mai e viu, și de asta sîntem aproape siguri, lucrînd cu exploziv îl vom omorî de-abinelea! Toată mina e șubrezită. Și fiecare undă a exploziei poate prăbuși bolta în locul unde se adăpostește Tom. O să-l facă terci. Nu, nu, înțelegeți, așa nu se poate...

(Va urma)

CINE ȘTIE MAI MULT?

SERIA VI-a

PENTRU CLASELE A IV-a ȘI a V-a

1. — De ce ceața se risipește după ce răsare soarele?

2. — Avem două vase: unul cu untdelemn și altul cu apă, dar nu pline. Putem schimba conținutul lor fără să folosim al treilea vas?

3. — De ce ventilatoarele pentru aerisire se instalează de obicei pe tavan sau într-un loc cît mai înalt?

4. — Toate organismele mă fură din bioxidul de carbon Știți cine sînt?

5. — Un strungar a executat în 180 minute 16 piese identice din bronz și 12 piese la fel cu primele, dar din oțel, fără să știe însă cît timp a lucrat la o piesă din bronz și cît la una din oțel. Lucrînd la fel de rapid, el a executat altă dată 15 piese din bronz și 15 din oțel, de aceeași formă și mărime cu primele, în 195 minute.

„Acum, și-a spus strungarul, pot să calculez exact în cît timp execut o piesă de bronz și cît ține lucrul la una din oțel".

Puteți să repetați calculul strungarului? Care este rezultatul?

PENTRU CLASELE A VI-a ȘI a VII-a

1. — De ce se ridică temperatura aerului atunci cînd ninge?

2. — După cum se știe, în costumul de scafandru, se pompează tot timpul aer cu mare presiune. Acest aer se opune presiunii pe care apa o exercită asupra costumului, astfel că acesta nu poate fi comprimat, turtit. Dar aerul din costumul scafandrului apasă în toate părțile cu egală putere. Cum se explică faptul că scafandrul poate să suporte presiunea aerului ce pătrunde în costum fără să fie turtit?

3. — Incercați o experiență interesantă. Luați o sticlă cu gîtul îngust. Fierbeți un ou și curățați-l de coajă. Apoi aprindeți o bucată de hîrtie făcută sul și introduceți-o în sticlă. Dacă puneți oul la gîtul sticlei el va intra singur în sticlă fără să-l împingeți. Cum se explică aceasta?

4. — Sîntem 3 și cele mai principale elemente din care este alcătuită scoarța pămîntului. Care este numele nostru?

5. — Cu ce preț vinzi peștele, pescarule?

— Cu cît vînd corpul, cu atît vînd și capul cu coada la un loc.

— Dar cît costă capul și coada?

— Capul costă 2 lei iar coada cît capul și încă o jumătate de corp. Ei, acum știi cu cît vînd peștele?

Redacția și administrația București Piața Scînteii, tel. 7.61.00, 7.60.10. Abonamentele se fac la toate OFICIILE POȘTALE și SECȚIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI
Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100.114 Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin". STAS—3452—52